

ΕΤΟΣ 51ον

31 Αυγούστου 2003

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 35 (2622)

ΤΑ ΑΓΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ

*«Μετά τό δεύτερον καταπέτασμα
σκηνή λεγομένη Ἴγια Ἁγίων»*

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἶναι τὰ Ἴγια τῶν Ἁγίων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, διότι σ' αὐτήν κατοίκησε ὁ Θεός. Ἀπό Αὐτήν πῆρε ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἀκέραια τήν ἀνθρώπινη φύση καί ἔγινε Υἱός Ἀνθρώπου. Ἔτσι ἀνατράπηκαν ὅλα τὰ δεδομένα τῆς πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων καί πραγματοποιήθηκε ὁ σκοπός γιά τόν ὁποῖο δημιούργησε ὁ Θεός τόν ἄνθρωπο. Τόν δημιούργησε γιά νά γίνει μέτοχος τῆς δόξας Του, ζωντανή εἰκόνα Του μέσα στήν ὑπόλοιπη δημιουργία. Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ἀνοίγοντας τό δρόμο γιά τήν πραγματοποίηση αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ ἔγινε πράγματι «γέφυρα μεταγούσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν». Ὁδήγησε τήν κτίση στόν προορισμό της. Ἔνοιξε τοὺς κρουνοὺς τῆς ἁγιαστικῆς χάριτος γιά ὅλα τὰ κτίσματα. Ἔτσι βλῆπουμε τή Ζώνη της, τῆς ὁποίας σήμερα ἐορτάζουμε τήν κατάθεση στήν ἁγία Σορό, νά θαυματοργεῖ, ὅπως θαυματοργοῦν τὰ ἱερά Λείψανα τῶν ἁγίων.

Τά θέματα αὐτά ἀπαιτοῦν πίστη, ἡ ὁποία ἀντιμετωπίζει πολλῆς φορές ἀντίδραση ἀπό τήν ὑπερτροφική λογική. Εἶναι γεγονός ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἀντιμετωπίζουμε συνήθως τὰ προβλήματα μας μέ δύο τρόπους. Ἔνας εἶναι ἡ λογική ρεαλιστική μελέτη ὀλων τῶν δεδομένων πού ἀντιλαμβάνομαστε μέ τίς αἰσθήσεις μας καί μέ τή σκέψη μας. Ὁ δεύτερος τρόπος εἶναι ἡ ἀντιμετώπιση καί ἐρμηνεία τῶν γεγονότων τῆς ζωῆς μας μέσω τῆς πίστεως. Μέ τήν πίστη, παρά τή δυσσασχέτηση τῆς λογικῆς, προχωροῦμε μπροστά, ὑπερβαίνουμε ἐμπόδια, εἰρνεύουμε τή ζωή μας. Πίστη σημαίνει ἐμπιστοσύνη. Ἐμπιστευόμαστε, λοιπόν, τοὺς ἁγίους, τή Θεοτόκο, τοὺς ἐμπειρότερους ἀπό ἐμᾶς καί ἀκολουθοῦμε τό δρόμο πού μάς ὑποδεικνύουν, ὥστε νά πραγματοποιήσουμε τό σκοπό τῆς ζωῆς μας.

Ἡ Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου

Πίστη, λοιπόν, χρειαζόμαστε γιά νά προσεγγίσουμε καί τὰ μυστήρια τῆς Θεοτόκου, τὰ ὁποία σέ πολλῆς περιπτώσεις περιγράφονται μέ συμβολική γλώσσα. Μιά

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. θ' 1-7)

Ἡ Θεοτόκος, τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων

Ἀδελφοί, εἶχεν ἡ πρώτη σκηνὴ δικαιοῦματα λατρείας τὸ τε Ἅγιον κοσμηκόν. Σκηνὴ γὰρ κατεσκευάσθη ἡ πρώτη, ἐν ἣ ἦ τε λυχνία καὶ ἡ τράπεζα καὶ ἡ πρόθεσις τῶν ἄρτων, ἣτις λέγεται Ἅγια. Μετὰ δὲ τὸ δεύτερον καταπέτασμα σκηνὴ ἡ λεγομένη Ἅγια Ἁγίων, χρυσοῦν ἔχουσα θυμιατήριον καὶ τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης περικεκαλυμμένην πάντοθεν χρυσίῳ, ἐν ἣ στάμνος χρυσοῦ ἔχουσα τὸ μάννα καὶ ἡ ῥάβδος Ἀαρὼν ἡ βλαστήσασα καὶ οἱ πλάκες τῆς διαθήκης, ὑπεράνω δὲ αὐτῆς Χερουβίμ δόξης κατασκιάζοντα τὸ ἱλαστήριον· περὶ ὧν οὐκ ἔστι νῦν λέγειν κατὰ μέρος. Τούτων δὲ οὕτω κατεσκευασμένων εἰς μὲν τὴν πρώτην σκηνὴν διὰ παντός εισίασιν οἱ ἱερεῖς τὰς λατρείας ἐπιτελοῦντες, εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἅπαξ τοῦ ἔνιαυτοῦ μόνος ὁ ἀρχιερεὺς, οὐ χωρὶς αἵματος, ὃ προσφέρει ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων.

συμβολικὴ προσέγγιση τοῦ μυστηρίου τῆς Θεοτόκου προβάλλει ἡ Ἐκκλησία μας μετὰ τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, πού ὀρίζεται ἀπ' τὸ τυπικὸ γιὰ τὴν ἑορτὴ τῆς κατάθεσης τῆς Τιμίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου. Στὸ ἀνάγνωσμα αὐτὸ ὁ ἀπ. Παῦλος περιγράφει τὰ δύο βασικά μέρη τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου: τὰ Ἅγια καὶ τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων. Τὰ Ἅγια ἦταν ὁ τόπος στὸν ὁποῖο οἱ ἱερεῖς τελοῦσαν τίς θυσίες πού προέβλεπε ὁ νόμος, γι' αὐτὸ ὁ τόπος αὐτὸς πέρασε στὴ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας ὡς σύμβολο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων μετὰ τὸ «χρυσοῦν θυμιατήριον», τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης, τὴ στάμνα μετὰ τὸ μάννα, τὴ ῥάβδο τοῦ Ἀαρὼν καὶ τίς πλάκες τῆς Διαθήκης, ἦταν τύπος τοῦ μυστηρίου τοῦ Χριστοῦ. Σ' αὐτὸ ἔμπαινε μιά φορά τὸ χρόνο μόνος ὁ Ἀρχιερεὺς. Ἦταν, δηλαδή, τόπος ἄβυθός γιὰ τὸ λαὸ καὶ τοὺς ἱερεῖς. Σύμφωνα μετὰ τὴν παράδοση σ' αὐτὸν τὸν ἄβυθό τόπο ὁδηγήθηκε ἡ Θεοτόκος, ὡς τὰ πραγματικά Ἅγια τῶν Ἁγίων τῆς δημιουργίας. Τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων προτύπωναν τὴ Θεοτόκο. Ὅποτε ἡ εἴσοδος τῆς σ' αὐτὰ σήμανε τὴ μετάβαση ἀπὸ τὴ σκία τοῦ νόμου στὴν ἀλήθεια.

Ὁ ἄνθρωπος Ἐκκλησία

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἔχει περιγράψει τὴ ζωὴ τῆς Θεοτόκου μέσα στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων μετὰ τὴ δική του ἡσυχαστικὴ ἐμπειρία. Μέσα στὸ Ναὸ ἡ Παρθένος Μαρία ἔφθασε στὴν καθαρὴ προσευχὴ, ἀφοῦ ὑπερέβη τίς αἰσθήσεις, τὴ φαντασία, τοὺς λογισμούς καὶ τίς ἀντιλήψεις πού δημιουργοῦνται ἀπὸ αὐτὲς τίς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου. Μὲ καθαρὸ, ἀθόλωτο νοῦ ἐνώθη μετὰ τὸ Θεὸ καὶ ἔγινε τὸ κατὰ τὴν ὁρμήν ὄργανο γιὰ τὴ σάρκωσή Του.

Ἡ ζωὴ τῆς Θεοτόκου μέσα στὸ Ναὸ προβάλλεται ὡς πρότυπο τῆς ἡσυχαστικῆς ζωῆς. Αὐτὴ ἡ ζωὴ περιγράφεται μετὰ συμβολικὴ γλῶσσα καὶ ἀπὸ τὸν ἅγιο Μάξιμο, ὁ ὁποῖος συνδέει τὰ μέρη τοῦ χριστιανικοῦ ναοῦ μετὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν πνευματικὴ του πορεία. Σύμφωνα μετὰ τὸν ἅγιο Μάξιμο ἡ Ἐκκλησία εἶναι εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, εἶχε καί ἡ πρώτη διαθήκη διατάξεις περί τῆς λατρείας καί γήϊνον ἁγιαστήριον. Κατασκευάσθηκε δηλαδή τό πρῶτον μέρος τῆς σκηνῆς, εἰς τό ὅποιον ὑπῆρχε ἡ λυχνία καί ἡ τράπεζα καί οἱ ἄρτοι τῆς προθέσεως, τό ὅποιον λέγεται Ἅγια. **Ἔτιerea ἀπό τό δεύτερον καταπέτασμα, ἦτο τό μέρος τῆς σκηνῆς, τό ὅποιον ὠνομάζετο Ἅγια Ἄγιων.** Ἐκεῖ ὑπῆρχε ἕνα χρυσό θυμιατήριον καί ἡ κιβωτός τῆς διαθήκης, ἡ ὁποία ἦτο ἀπό ὄλα τά μέρη σκεπασμένη μέ χρυσάφι καί μέσα σ' αὐτήν ἦτο ἡ χρυσή στάμνα, πού περιεῖχε τό μάννα, ἡ ράβδος τοῦ Ἀαρών, πού εἶχε βλαστήσει, καί αἱ πλάκες τῆς διαθήκης. Ἐπάνω δέ ἀπό τήν κιβωτόν ἦσαν ἀπαστράπτοντα Χερουβεῖμ, τά ὁποῖα ἐπεσκίαζαν τό ἱλαστήριον. Γι' αὐτά δέν εἶναι δυνατόν νά μιλήσωμεν τώρα λεπτομερῶς. Ὑπό αὐτήν τήν διάταξιν, εἰς τό πρῶτον μέρος τῆς σκηνῆς εἰσέρχονται πάντοτε οἱ ἱερεῖς, ὅταν ἐκτελοῦν τά καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας των, ἀλλ' εἰς τό δεύτερον μέρος μπαίνει μόνον ὁ ἀρχιερεὺς, μιὰ φορά τόν χρόνο, καί ὄχι χωρὶς αἷμα, τό ὅποιον προσφέρει διὰ τόν ἑαυτὸν του καί διὰ τὰς ἐξ ἀγνοίας ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

καί ὁ ἄνθρωπος εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας. Πιό ἀναλυτικά, κυρίως ναός εἶναι τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἱερό βῆμα ἡ ψυχὴ του καί θυσιαστήριον ὁ νοῦς του. Τό σῶμα, ὡς ναός, λαμπρύνεται μέ τήν πρακτικὴ ἀρετὴ. Ἡ ψυχὴ, ὡς ἱερό βῆμα, προσφέρει –μέ τήν πνευματικὴ γνώση τῶν κτισμάτων– ὄλη τὴ δημιουργία στό Θεό. Ὁ νοῦς, ὡς θυσιαστήριον, δέχεται τήν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ καί διατυπώνει, ὅσο τοῦ εἶναι δυνατό, τὴ θεολογικὴ γνώση πού ἀποκτᾶ.

Ἡ ἐξελικτικὴ πορεία τοῦ ἀνθρώπου μέσα στήν Ἐκκλησίαν, ὅπως περιγράφεται ἀπό τόν ἅγιον Μάξιμο, ἀποκαλύπτει ἐμμέσως καί τὴ ζωὴ τῆς Θεοτόκου μέσα στὰ Ἅγια τῶν Ἄγιων, ὅπως ἀργότερα τὴν περιέγραψε ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς. Ἡ Θεοτόκος βρισκόταν διαρκῶς στό ἀνώτατο ἄκρο τῆς πνευματικῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ νοῦς της, ὡς θυσιαστήριον, ἦταν ἐνωμένος μέ τό Θεό.

Ἡ πνευματικὴ μας πορεία, μέ ἀρχὴ τὴν πρακτικὴ ἀρετὴ τοῦ σώματος, πρέπει νά εἶναι προσανατολισμένη πρὸς τό ἀπρόσιτο ὕψος τῆς Θεοτόκου, προκειμένου καί στὰ δικά μας πρόσωπα νά βρεῖ ἡ κτίσις τόν προορισμό της.

π. Θ.Α.Β.

31 Αὐγούστου 2003: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Κατάθεσις Τιμίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου.
Ἦχος: β΄ – Ἐωθ. ΙΑ΄ – Ἀπόστ.: Ἐβρ. θ΄ 1-7 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιν΄ 23-35.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 7 Σεπτεμβρίου, Πρὸ τῆς Ὑψώσεως.
Ἀπόστολος: Γαλ. ζ΄ 11-18 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. γ΄ 13-17.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΑ ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ – ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ

- ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΚΑΙ ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ**, του αγίου Μαξίμου του Όμολογητοῦ (εἰσαγωγή – σχόλια: του πρωτοπρ. Δ. Στανιλοάε), Ἀθήναι 21990, σσ. 320.
- ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΚΕΣ ΚΑΤΗΧΗΣΕΙΣ**, του αγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων (εἰσαγωγή – σχόλια καθηγ. Γ. Πατρώνου), Ἀθήναι 21990, σσ. 244.
- Η ΑΓΑΠΗ**, προσεγγίσεις στό μυστήριο του Θεοῦ (Ἐπισκόπου Ἀχελώου Εὐθυμίου), Ἀθήνα 1994, σσ. 480.
- ΕΦΟΔΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ**, του πρωτοπρ. Ἀντ. Ἀλεβιζόπουλου, Ἀθήνα 51993, σσ. 432.
- ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΑ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ** τῶν πέντε πρώτων αἰώνων, ἐπιλογή κειμένων καθηγ. Γρ. Παπαμιχαήλ (†), Ἐν Ἀθήναις 21962, σσ. 288.
- Η ΠΙΣΤΗ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ**, ὀρθόδοξη δογματική γιά τό σύγχρονο ἄνθρωπο, του καθηγ. Ἀθ. Δελπκωστόπουλου, Ἀθήνα 1992, σσ. 204.
- «ΠΙΣΤΕΥΩ ΕΙΣ ΕΝΑ ΘΕΟΝ»**, ματιές στό ὀρθόδοξο δόγμα μέ βάση τό ἱερό Σύμβολο τῆς Πίστεως, του καθηγ. Ἀνδρ. Θεοδώρου, Ἀθήνα 1993, σσ. 304.
- Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ**, ἀνάλυση του «Πιστεύω», του καθηγ. Ἀθ. Δελπκωστόπουλου, Ἀθήνα 1992, σσ. 32.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Γιά πρώτη φορά ἐκδίδονται ἀπό τήν Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τά ἅπαντα τῶν Ἑλλήνων Πατέρων καί Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων, σέ πλήρη σειρά καί μέ ἀπόλυτη ἐπιστημονική ἐνημέρωση. Ἡ ἀνεκτίμητη αὐτή πνευματική μας κληρονομιά καί ὁ θησαυρός τῆς Ἱερᾶς μας Παραδόσεως δίδονται στήν καλύτερη ἐκδοσή τους.

Τά κείμενα ἔχουν ἐμπλουτισθεῖ μέ εἰσαγωγές καί πίνακες τῶν χωρίων τῆς Ἀγ. Γραφῆς, τῶν ἀρχαίων Συγγραφέων, καθώς καί πίνακες θεμάτων, ὀνομάτων καί πραγμάτων.

ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΟΡΙΑ

- Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ**, φυλλάδιο (Μητροπ. Ναυπάκτου καί Ἀγίου Βλασίου Ἱεροθέου).
- ΕΝΟΡΙΑ: Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΝ Τῶ ΜΕΣῶ ΗΜῶΝ** (Πρωτοπρ. Γεωργίου Μεταλληνοῦ).
- Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ**: «ὑπέρ τῆς του κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας» (Πρωτοπρ. Γεωργίου Μεταλληνοῦ).

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθόδοξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱαοίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότῆς - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ του Ἵπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>